

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 569/2016
25.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Томашевић-Јоцић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., чији је пуномоћник у ревизијском поступку Анте Бошковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу и реинтеграцији, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.5694/2013 од 28.05.2015. године, у седници одржаној дана 25.01.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.5694/2013 од 28.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр.5694/2013 од 28.05.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр.1681/2012 од 05.03.2013. године у ставу првом изреке, у усвајајућем делу за поништај решења и враћање на рад и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, иста првостепена пресуда је укинута и тужба тужиоца одбачена у преосталом делу става првог изреке, који се односи на распоређивање тужиоца према одговарајућој стручној спреми, знању и способностима. Наведеном првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено као незаконито решење туженог број ... од 11.04.2012. године којим му је отказан уговор о раду, а тужени је обавезан да тужиоца врати на рад и распореди га на радно место које одговара његовој стручној спреми, знањима и способностима. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати 69.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до исплате.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Без утицаја је ревизијски навод да побијана пресуда има недостатака из битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12. цитиране законске одредбе на коју се описно указује јер она не може бити ревизијски разлог на основу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима ..., а на основу анекса уговора о раду обављао је послове ... у Секцији за инфраструктуру чвора ... СП ..., СП ..., до доношења побијаног решења о отказу уговора о раду од 11.04.2012. године. Побижаним решењем му је отказан уговор о раду од 05.02.2003. године, на основу члана 179. став 1. тачке 2 и 4. Закона о раду, због тога што је учинио повреду радне обавезе из тачке 13. алинеје 1, 4, 5. и 7. уговора о раду због основане сумње да је дана 24.02.2012. године у 13,58 сати извршио крађу вештачког ђубрива код воза бр.44242, који је приспео у станицу Вршац, а која крађа је утврђена по доласку орагана МУП у станицу Вршац, дана 25.02.2012. године у 18,00 часова. У вези предметног догађаја, Основни суд у Вршцу је донео решење Ки бр.137/12 од 10.03.2012. године о спровођењу истраге против тужиоца и других означених лица у том решењу због више учињених истоврсних кривичних дела у временској повезаности, јединству простора и са јединственим умишљајем, у циљу стицања финансијске користи. Тужени је донео побијано решење о отказу уговора о раду у време када је против тужиоца било донето решење о спровођењу истраге пред надлежним судом, а против њега до окончања овог радног спора није донета правноснажна осуђујућа кривична пресуда, нити је у време доношења првостепене пресуде у овој правној ствари против њега била подигнута оптужница. Тачком 13, алинеје 1, 4, 5. и 7. уговора о раду од 05.02.2003. године, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако својом кривицом изврши повреде радних обавеза: 1. несавесно, неблаговремено или немарно извршава радне обавезе утврђене законом, општим актом и овим уговором, 4. ако врши било коју радњу на раду или у вези са радом која садржи елементе прекршаја, привредног преступа или кривичног дела, 5. ако својим понашањем на раду или у вези са радом наноси штету послодавцу или умањује углед, 7. ако се бави активностима у току радног времена који нису у вези са пословима које обавља. Тужилац је решењем туженог од 03.04.2012. године, упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду, због основане сумње да је извршио кривично дело тешке крађе на начин и у време описано у решењу о отказу уговора о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да је тужиоцу побијаним решењем донетим на основу члана 179. став 1. тачка 4. Закона о раду тужиоцу незаконито дат отказ, у ситуацији када нема правноснажне осуђујуће кривичне пресуде да је он учинио кривично дело тешке крађе из члана 204. став 1. у вези става 1. КЗ РС, у вези члана 61. КЗ РС које му је стављено на терет оптужницом која је подигнута против њега (током жалбеног поступка у овом радном спору) у предмету К бр.262/2013 пред Основним судом у Вршцу. Нема законитог основа ни за отказ по основу тачке 2. цитиране одредбе Закона о раду јер ни побијано решење о отказу од 11.04.2012. године, а ни упозорење,

не садрже чињенични опис начина, места и времена учињене повреде уговорне обавезе из тачке 13. алинеје 1, 4, 5. и 7. уговора о раду. Зато је правилно усвојен тужбени захтев за поништај решења о отказу као незаконитог, а следом тога и захтев за реинтеграцију на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

Ревизијом туженог се неосновано напада примена материјалног права у побијаној пресуди истицањем да поступци и понашање тужиоца предметном приликом садрже елементе прекршаја и привредног преступа и да му је зато законито дат отказ на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, с обзиром да побијано решење о отказу, а ни упозорење, осим навода о постојању основане сумње да је извршио кривично дело крађе вештачког ђубрива (на описани начин и у наведено време) а који се тичу тачке 4. цитиране законске одредбе, не садрже чињенични опис радње односно начина и времена повреде радне обавезе утврђене уговором о раду, које су му побијаним решењем стављене на терет.

Правилно је донета одлука и о трошковима поступка, на основу чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

На основу изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић